

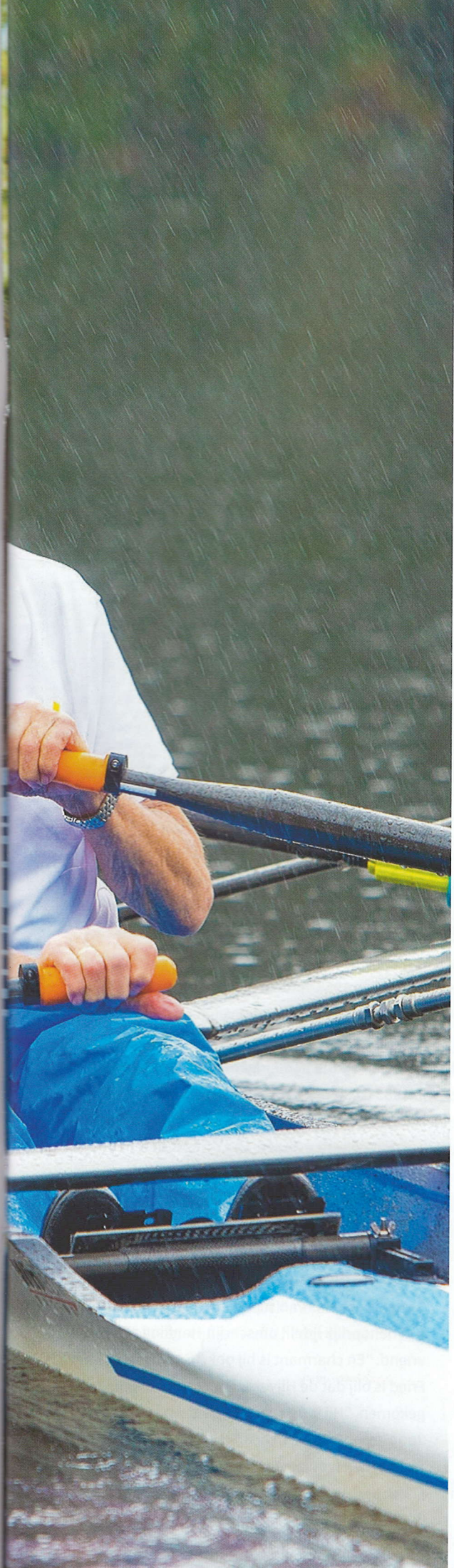
Joop en Jan-Willem roeien al jaren samen in snelle dubbeltwee

‘Of het moet écht
pijpenstelen regenen.
Dan gaan we niet;
daar zijn we
allergisch voor’

INTERVIEW

Vrienden +
Sportief
Roeivereniging Naarden

Joop Brak (94) uit Naarden en Jan-Willem Henfling uit Hilversum (74) roeien al jaren samen in een snelle dubbeltwee. Elke donderdag, weer of geen weer, gaan ze op pad. “Of het moet écht pijpenstelen regenen. Dan gaan we niet, want daar zijn we allergisch voor”, lacht het roeiersduo.

Joop Brak en Jan-Willem Henfling: 'We keren in het zicht van de Hakkelaarsbrug'

De twee kennen elkaar van Roeivereniging Naarden. Toen het maatje van Henfling stopte en hij met z'n handen in het haar zat – want met wie moest hij nu wekelijks trainen? – vond de Hilversummer in de twintig jaar oudere Joop Brak een uitstekende vervanger. Henfling is trots op z'n maatje, die vandaag zijn 94ste verjaardag viert. “Het zou me niet verbazen als hij de oudste Nederlandse roeier is in zo'n snelle boot.”

De altijd fitte Brak uit Naarden zit op slag en geeft het tempo aan en Henfling bezet de boeg. Henfling: “Roeien doe je achteruit, zodat je af en toe wél moet omkijken of er geen andere passanten zijn. Joop heeft een beetje last van een stijve nek, waardoor dat voor hem iets lastiger gaat.” Toch werkt dat ook niet altijd goed. “Laatst zagen we zwemmers over het hoofd”, vertelt Brak. “En kreeg een supper – een dame – een tik van de roeispaan in haar knieholte, waardoor ze haar evenwicht verloor en in het water belandde”, vult Henfling zijn vriend aan. De trekvaart tussen Naarden en Muiden is hun roeigebied. “We keren in het zicht van de Hakkelaarsbrug.”

Feilloos

De Naarder, die al zeventig jaar op het water is te vinden, is daarnaast nog steeds een van de meest gevraagde instructeurs op de vereniging. Deze zeer bekwame roeier kan een compleet onervaren nieuw lid de kunst van het roeien in één dag leren (“Je begint met de benen en de armen blijven heel lang strak”). Daarnaast is hij de specialist in ‘bruggen doen’. “Dat vinden de meeste mensen griezelig”, vertelt Brak. Volgens hem is het een kwestie van vaart maken en doorglijden. “En bij fikse tegenwind moet je slippend roeien. Daar heb ik wel een speciale oefening voor om dat onder de knie te krijgen.” Henfling beaamt dit: “Joop is een van de weinigen die slippend en strijkend onder de brug door komt. Feilloos!” Brak (trots): “Daarvoor heb je goede buikspieren nodig. Ik kan platliggend in de boot nog roeien.” Tijdens het roeien is het belangrijk om de handen

ontspannen te houden, is nog zo'n tip van deze kenner. “Nooit de vingers klemmen, maar losjes houden, zoals pianospelende vingers”, legt Brak uit, die ook jarenlang een bestuursfunctie bij de club vervulde. Bovendien was hij voortrekker van het gehandicaptenroeien en deed hij mee als deelnemer (en trainde hij de andere roeiers) aan de elfstedenroeimarathon – een jaarlijkse roei-estafette die sinds 1984 gehouden wordt. Deze roeivariant van de Friese Elfstedentocht vindt plaats op de vrijdagavond en -nacht en zaterdag na Hemelvaartsdag. Brak schreef er voor de club zelfs een soort handboek voor. Roeivereniging Naarden heeft hem dan ook niet voor niets benoemd tot Lid van Verdienste. Overigens noemt Henfling het roeien de meest stomme sport van de wereld die er bestaat. “Maar juist daardoor kun je er heerlijk door ontspannen. Bovendien heb je voor roeien wel zeventien diploma's nodig om in alle boten de Hakkelaarsbrug te halen, terwijl je met een vrachtwagencombinatie met drie diploma's in Moskou kunt komen”, lacht hij.

Brak, afgestudeerd elektrotechnisch ingenieur, die vóór zijn roeicarrière graag zwom en schermde, bouwde in zijn werkzame leven elektrische centrales. Hij roeide als student in Delft. “Maar ik volgde ook vrij braaf alle colleges”, zegt de Naarder. Begin jaren 50 – toen hij in Amsterdam op kamers ging wonen – werd hij lid van de Amsterdamse roeivereniging De Hoop, met “heel mooi roeiwater aan de Amstel”. Het was ook dé plek waar hij in 1953 verliefd werd op Fried (92). Hij raakte direct gecharmeerd van haar. “Ze zag er leuk uit en ze skifte beter dan ik.” Fried lachend: “En hij heeft me nooit ingehaald.” Ze trouwden in 1955 (ze hadden onlangs hun 65-jarig huwelijksjubileum) en streken later met hun gezin (ze werden de trotse ouders van drie kinderen) neer in Muiderberg. Inmiddels wonen ze alweer een halve eeuw in Naarden. En zo lang is Brak ook al lid van de lokale roeivereniging.

Bescheiden en ijdel

“Joop is een mix van superbescheiden en toch wel behoorlijk ijdel”, omschrijft Henfling zijn vriend. “En charmant is hij ook.” Braks vrouw Fried is blij dat de Hilversummer in hun leven is gekomen. “Hij is een geweldige stimulans voor Joop”, zegt zij. Ze kan het weten, want elke week na het roeien drinken ze gezamenlijk een bakkie. Fried, die maatschappelijk werkster was, zorgt

voor de koffie met vaak iets lekkers erbij. Henfling: “Fried heeft een tijdje moeten revalideren in Naarderheem. Toen gingen Joop en ik bij haar koffiedrinken. Toen ze eenmaal weer thuis was, hebben we dit – tot genoeg van ons allen – voortgezet.” Tijdens corona heeft het roeien een poosje stilgelegen. “Het was ineens geen vaste prik meer”, vertelt Brak. “We zijn wel koffie blijven drinken.” Daar was ook de vrouw des huizes blij mee. “Jan-Willem brengt altijd zo veel leuke verhalen mee, altijd apart en spannend. We hangen dan aan z’n lippen.” Henfling voegt toe dat Brak en hij elkaar niet enkel in het roeien vinden, maar ook via interkerkelijke activiteiten (“hij remonstrant en ik RK, maar ik kerk PKN”) en het verlies van volwassen kinderen. “Dit alles zegt wel dat we kennelijk toch mentaal weerbare lieden zijn en wellicht dat zo iets fysiek doorwerkt.”

Onvervangbaar

De Hilversummer Henfling, die smeuiïg kan vertellen, kan het niet nalaten om nog een ander clublid te benoemen, want Joop Brak

is niet het oudste lid van de Roeivereniging Naarden. “We hebben ook nog het hoofd van de stelmeesters, Kees Dikken. Hij is 101 of 102 jaar oud en ten minste tweemaal per week op de loods. Dat is een belangrijke functie, want vooral wedstrijd ploegen hebben zeer veel baat van exact ingestelde dollen (een dol is het draaipunt van de riem). Door de kracht op de dollen gaan ze regelmatig micrometers uit het lood. En soms botst een boot met de riem tegen een andere boot, of een dukdalf. En dan moeten ze met heel kleine ringetjes weer in de goede hoek en op de goede afstand worden gezet. Micrometerwerk en ook tienden van graden. Kees is dé specialist. Helaas roeit hij niet meer. Hij stuurt nog af en toe bij een vlootschouw. Dan zijn wel twee of drie man

nodig om hem in de boot te tillen. Kees is nog steeds onvervangbaar. Drie man zijn al meer dan twee jaar bezig om zijn systeem in een computer te zetten en het is nog steeds niet gelukt. Iedere boot is anders.”

Corona

In verband met de verscherpte coronamaatregelen mogen Joop en Jan-Willem niet meer samen roeien. Jan-Willem: “We gaan nu maar fietsen en daarna koffiedrinken. Minder spectaculair, maar ook altijd leuk.”

‘We hebben lekker geroeid’, zeiden de twee na afloop van de wekelijkse tocht

